

vende og varm Interesse. De have med stor Spænding fulgt Forslagets Gang gennem de foregaaende Samlinger, og det er sikkert med dyb Skuffelse, at de have erfaret ved hver Samlings Slutning, at der intet positivt var kommet ud deraf. Som et Vidnesbyrd herom og tillige om, at de paagældende selv ville gøre, hvad de kunne for at faa dette Lovforslag fremmet, have 164 gamle Krigere i Aarhus Amts 4de Valgkreds affattet og sendt mig et Andragende til Regering og Rigsdag med Bøn om hurtigst mulig Fremme af Lovforslaget. Naar Lovforslaget er blevet henvist til Finansudvalget eller mulig til et selvstændigt Udvalg, skal jeg have den Ære at indbringe dette Andragende i det høje Ting.

Scharling: Da jeg har megen Sympati for den Tænke, at vore gamle Krigere bør sikres mod Nød, og at der bør sørges for passende Underhold for dem, vil jeg slutte mig til den Henstilling, som fremkom fra den første ærede Taler (Ousen), at man skulde begrænse dette Lovforslag til kun at gælde Krigere fra første slesvigske Krig 1848—50. Det er nemlig kun om disse, at man med Sikkerhed kan sige, at de ere gamle Krigere. Man vil derved ogsaa give det hele Forslag en Begrænsning, som fjerner de væsentligste finansielle Betænkeligheder, der hidtil have rejst sig imod det. Jeg tror i det hele taget, at det maa være Opgaven, dersom man virkelig vil føre noget igennem paa dette Omraade, at give Forslaget en passende Begrænsning. Jeg kan ikke se, at det Udtryk, som er blevet brugt „uformuende Personer, der have deltaget i Krigene 1848—50 og 64“ indeholder en tilstrækkelig Begrænsning. Thi hvad vil det sige, at deltage i Krigen? Der menes jo dog vel dermed ikke blot egentlig aktiv Deltagelse i Krigen, Udtrykket omfatter langt mere. Men det skulde dog være en Betingelse for, at Staten skal gøre noget særligt for de gamle Krigere, at de virkelig ere optraadte som saadanne og ikke blot simpelthen have været udskræve til en eller anden lidet krigerisk Militærtjeneste i disse Aar. Jeg tror, som sagt, at jo mere man formaar at begrænse dette Forslag desto større Udsigt er der til, at der kan komme noget ud af det, som de virkelige gamle Krigere kunne være tilfredse med.

J. C. Christensen: Jeg havde slet ikke tænkt at tage Ordet ved denne Sags Behandling. Jeg havde troet, at det var gaaet

med dette Lovforslag, som det er gaaet med saa mange andre Gengangere, vi have haft for i de senere Dage, at man havde sendt det umiddelbart over til Behandling i Udvalg. Men da der af en af Forslagsstillerne særlig blev spurgt om, hvorledes Lovforslaget befandt sig, naar det laa i Finansudvalget, mener jeg, at der er Anledning for mig til at tage Ordet. Jeg skal da oplyse, hvorledes Lovforslaget har befundet sig i Finansudvalget i Fjor. Men forinden jeg gaar over til det, ønsker jeg dog kun at gøre et Par Bemærkninger om selve Lovforslaget. Det er ikke mange Dage siden, en af de ærede Forslagsstillere henvendte sig til mig og ønskede en Samtale om dette Forslag. Han spurgte mig, om ikke jeg eller en anden fra vor Side kunde have Lyst til at være Medforslagsstiller af det Forslag, som her foreligger. Hertil svarede jeg: Jeg ønsker ikke at være Medforslagsstiller, og jeg kan heller ikke tilraade nogen af mine Meningsfæller at være Medforslagsstiller af dette Forslag. Jeg tror, at Forslaget skyder langt over Maalet og egentlig derved slet ikke naar det, man muligvis har tilsigtet. Det skyder over Maalet, idet det tager meget mere med, end man kan vente nogen Sinde at føre igennem. Derved naar man ikke at give til dem, som der dog kunde være Tale om at give noget. Det er min Mening, at man derved kun opnaar at vække hos virkelig trængende Mennesker ude i Landet Forventninger, som ikke opfyldes, og derved bereder man dem en Skuffelse, som bider og svider slemt til dem. Et gammelt Ordsprog siger, at man skal ikke vifte med Aks for den hungrige Okse, og jeg tror, at det kan anvendes paa denne Sag. Derfor ønskede jeg ikke at være Medforslagsstiller. Uagtet vedkommende Medlem, som henvendte sig til mig, gav mig Ret deri, er Forslaget blevet forelagt enslydende med Forslagene fra tidligere Aar. Det første, vi saa høre fra de Herrer, som have indbragt Forslaget, er, at de ønske en Del skaaret bort af det. Det samme blev sagt i Fjor af Ordføreren for de daværende Forslagsstillere. Jeg synes nu ikke, det er en korrekt Fremgangsmaade, naar man kommer med et Lovforslag, at begynde med at sige, at man ønsker noget skaaret bort deraf. Jeg tror, at det er mere praktisk for at faa noget ført igennem, at man selv foretager de nødvendige Beskæringer, inden man kommer til Tinget. Man plejer ikke at indbringe Lovforslag paa den Maade, at man samtidig siger: Vi maa have dygtig skaaret bort deraf, inden der kan komme